

Aku-Petteri Korhonen

Vaellus Ranskan Alpeilla

GR5 Geneve-järveltä Nizzaan

Vaellus Ranskan Alpeilla

Geneve-järveltä Nizzaan (GR5)

Aku-Petteri Korhonen

2019

©Korhonen, Aku - Petteri

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-1834-6

Alkusanat

Aiemmissa kirjoissani olen kuvannut pidempiä majalta majalle vaelluksia Itävallan, Sveitsin, Ranskan ja Italian Alpeilla sekä Ranskan puoleisilla Pyreneillä.

Tässä matkakertomuksessa kuvataan vaellusta Ranskan Alpeilla, Grande Randonnée 5 –reitillä. Kirja kattaa koko tuon Alppeja pitkin Geneve-järveltä Nizzaan kulkevan huikean reitin. Tarjolla on kokemuksia ja käytännön tietoa majalta majalle vaellukselta kaikkiaan viiden viikon ajalta. Matkaa tehdään jalkaisin lähes 600 kilometriä ja korkeuseroa kertyy noin 30 000 metriä molempiin suuntiin.

Kirja jakautuu kahteen osaan. Ensimmäinen tarina kattaa kesällä 2019 vaeltamani reitin alkuosan ja toinen vuonna 2014 kulkemani reitin loppuosan. Jälkimmäinen kertomus on päivitetty versio aiemmin julkaistusta kirjasta Vuoristovaellus Chamonix'sta Nizzaan.

Tietoa muista kirjoista ja lisää vaelluskuvia osoitteessa:
<http://akukorhonenphoto.weebly.com>

Mukavaa nojatuolimatkaa!

Aku Korhonen

Helsingissä, syyskuussa 2019

Vaellus Geneve-järveltä Modaneen elokuussa 2019

Johdanto

Taas oli tullut kesä ja aika lähteä vuoristovaellukselle - jokakesäinen perinne jo 15 vuoden ajalta. Tällä vuosikymmenellä reitit ovat olleet pidempiä, parin kolmen viikon matkoja. Tällä kertaa suuntana oli Ranskan Alpit ja reitti nimeltä GR5. GR tulee sanoista Grande Randonnée. Ranskassahan kaiken pitää olla suurta, vaellusreittien nimistä lähtien. Tällä reitillä tuolle nimelle on kyllä katetta, kun se kulkee Pohjois-Ranskasta Sveitsin rajalta Nizzaan Välimeren rannalle.

Tällä kertaa en ollut lähdössä sentään näin pitkälle vaellukselle, mutta olen viisi vuotta sitten kulkenut tämän GR5-reitin Chamonix'sta Nizzaan. Aikaa siihen käytin tuolloin kolmisen viikkoa. Tuolla reissulla sää ei alkumatkasta suosinut. Ensimmäisen viikon satoi vettä, ylempänä vuorilla lunta. Lumen ja huonon sään vuoksi jouduin jättämään useita itseäni erityisesti kiinnostaneita osuuksia alkumatkasta väliin ja seikkailemaan eteenpäin laaksojen kautta. Modanesta alkaen seuraavat kaksi viikkoa ja reissu kokonaisuudessaan onnistuivat kuitenkin hyvin. Ensimmäinen vinkki vaeltajalle onkin: Varaa itsellesi niin pitkä reissu, ettei viikonkaan vesisade haittaa!

Nyt tarkoitus oli siis kulkea nuo edellisen reissun ensimmäisellä viikolla näkemättä jääneet etapit. Lisäksi halusin nähdä reitin alkuosan, reitti kun alkaa virallisesti Geneve-järveltä. Liikkeelle lähdin edellisreissuun verrattuna kuukautta myöhemmin, elokuun alussa. Suunnitelma oli kaikessa yksinkertaisuudessaan kävellä Geneve-järven rannasta kaksi viikkoa Ranskan Alpeja pitkin etelään.

Ensimmäinen matkapäivä - Lauantai 3.8.2019

Helsinki – Geneve – Lausanne – St. Gingolph - Novel

Heräsin puoli kuudelta, lentokentällä olin tunnin päästä. Pitkä jono lähtöselvityksessä. Paljon koiria, koiranomistajia ja kuljetuslaatikoita menossa johonkin näyttelyyn. Olisi ollut käytössä myös automaattinen baggage drop, mutta päätin ottaa varman päälle eli luottaa ihmiskontaktiin ja jonottaa. Tiskillä kysyttiin, onko repussa varavirtalähdettä. Olihan siellä. Otetaan kuulemma pois, jos on. Enpä tätäkään asiaa tiennyt. Kannatti siis jonottaa, muuten olisin ollut perillä ilman vara-akkua ja repun kuljetus olisi ehkä viivästynyt. Kaivoin laitteen repun uumenista. Pitkä jono takana huokaili, mutta Finskin virkailija odotti tyynen rauhallisesti. Hyvä palvelu.

Lento lähti Helsingistä hieman myöhässä, kun matkustajat koneelle vievää bussia ei kuulunut. Ei siinä mitään, minulla ei ollut tällä kertaa koneenvaihtoa edessä eikä näin ollen kiirettä ehtiä seuraavalle lennolle. Toissa kesänä Itävaltaan mennessä koneen vaihtoon Frankfurtin kentällä oli erittäin lyhyt aika. Se kyllä juuri ja juuri riitti minulle, mutta ei repulle. Tästä seurasi vaellukselle lähtiessä ongelmia, joiden ratkomista olen kuvannut kirjassa Vuoristovaellus Itävallassa. Vinkki numero kaksi tuleeikin tässä: Käytä aina kuin mahdollista suoria lentoja.

Koneeseen päästyäni olin todella väsynyt. Edellisyönä en nukkunut hyvin, syytä en tiedä. Matkajännitystä ei pitäisi olla, kun onhan tätä jo aika monena vuotena harjoiteltu. Nukuin 2 tunnin 40 minuutin lennosta pari tuntia ja heräsin vasta, kun laskeutumisvalmistelut alkoivat. Teki hyvää.

Geneven kentällä sain laukun heti hihnalta ja kävelin samassa rakennuksessa olevalle juna-asemalle. Tuli mieleen aiempi reissu, jolloin vaelsin Chamonix-Zermatt -reitit. (Tästä enemmän kirjassa nimeltä Haute Route). Palatessani tuolloin junalla Zermatista tulin

tälle samalle asemalle. Tarkoitus oli vain jättää reppu lentokentälle ja mennä vielä yöksi Geneveen, ihmetellä kaupunkia ja lentää kotiin seuraavana päivänä. Siinä sitten laukkujen säilytystä etsiessäni huomasin, että Helsinkiin lähtisi lento parin tunnin päästä. Alkoi houkutella kotiinpaluu välittömästi, olikohan vaimoa vähän ikävä. Menin tiskille ja kysyin, voisiko lipun vaihtaa. Onnistuihan se, korvausta vastaan. Niinpä jäi Geneve näkemättä. Nyt olin suunnitellut matkani samalla sapluunalla eli lopussa oli tarkoitus yöpyä Genevessä ja tutustua kaupunkiin. Nähtäväksi jäi, onnistuuko tällä kertaa.

Reitin lähtöpaikka on St. Gingolphin kylä Geneve-järven etelärannalla, mutta ostin junalipun kuitenkin järven pohjoisrannalla sijaitsevaan Lausanneen. Ennen matkaa olin nimittäin todennut, että risteily Geneve-järvellä olisi mahtava kokemus. Nyt siihen oli mahdollisuus. Lausannesta pitäisi päästä laivalla St. Gingolphiin eli tässä voisi yhdistää hulin ja hyödyn.

Ostin lipun (23 e) Lausanneen yllättävän helppokäyttöisestä automaatista. Lukijalle tiedoksi, että näissä kirjoissa on ollut tapana tehdä selvitystä myös kuluista, koska arvelen siitä olevan omaa reissua suunnittelevalle hyötyä.

Juna odotti jo raiteilla. Ostin sen toisesta kerroksesta mukavan ikkunapaikan. Liikkeelle lähdettiin melkein saman tien. Juna kulkee turistiystävällistä reittiä. Toisella puolella ikkunasta näkyy valtava sininen järvi ja toisella vihreitä viinitarhoja. Postikorttimaisemaa siis.

Kuulutukset vähän hermostuttivat, kun niiden mukaan juna oli ensin menossa Lyoniin, joka minun maantiedon taidoilla on Ranskassa. Täällä päin maata kylläkin, mutta ei kuitenkaan kovin lähellä. No, katsotaan, miten tilanne kehittyy, mietin. Hyvinhän se kehittyi. Kävi ilmi, että kyse ei ollut Lyonista, vaan Geneve-järven rannalla olevasta pikkukaupunki Nyonista.

Lausannen rautatieasemalta ostin 8 euron hintaisen patongin. Hinnoista päätellen oltiin selvästikin Sveitsissä. Kävelin alas rantaan, kun päättelin laivaan pääsyn selviävän sieltä. Sherlock! Satama löytyikin. Ensin harhailin jonkin aikaa suuressa pienvenesatamassa. Oikein viihtyisän näköistä aluetta. Aurinko paistoi rantapromenadille. Pienessä puistossa puiden varjossa oli viileämpää. Rakennukset eivät tehneet suurta vaikutusta. Sellaista laatikko-osastoa, jota Suomestakin löytyy riittävästi. Oli myös muutama näyttävämpi rakennus, joissa oli ilmeisesti hotelleja.

Hortoiluni päätteeksi löysin lippuluukun. Sain ostettua lipun St. Gingolphiin (27 e). Kysyin lipun myyneeltä mieheltä, milloin laiva lähtee. Tämä katsoi kelloaan ja totesi, että neljän minuutin kuluttua. Ja mistäköhän? Tuosta vierestä, hän viittoili. Hyvä, kun kysyin. Seuraava olisi lähtenyt kolmen tunnin päästä. Harkitsin kymmenen sekuntia kysymystä: Should I stay or should I go now. Go, päätin. Olisi kyllä kiinnostanut tutustua Olympialaisia esittelevään museoon Lausannessa, mutta tälle päivälle oli vielä sen verran ohjelmaa edessä, että katsoin paremmaksi siirtyä ajoissa järven toiselle puolelle. Kävelin laivaan viimeisenä matkustajana. Kävelysilta nostettiin saman tien syrjään ja laiva lähti liikkeelle oltuani kannella vain muutaman sekunnin. Ripeää toimintaa.

Totesin heti, että kylläpä onkin mahtava paatti. Pitkä laiva, jonka keskiosassa oli molemmin puolin valtavat siipirattaat. Tällaisen kyydissä en ollut ennen ollutkaan. Laivan peräosassa oli kahdessa kerroksessa suuret ravintolat. Ihmiset tungeksivat vielä sisäkäytävällä etsien sopivaa paikkaa. Nousin portaat ylös, kävelin reppuineni varsin hienon ravintolasalin läpi ja ovesta ulos takakannelle. Löysin sieltä viimeisen vapaan penkin. Upea sää, sininen järvi ja vuoret ympärillä, tämähän meni mukavasti.

Katselin siinä parikymmentä minuuttia tyytyväisenä maisemia, kunnes paikalle tuli lipuntarkastaja. Totesi, että mösjöö, teillä on 2.

luokan lippu, tämä on 1. luokka. Haluatteko siirtyä 2. luokkaan alakertaan vai maksaa lisää? Enpä oikeastaan halunnut maksaa lisää. Alakertaan siis. Siellä odottikin vaikuttava näkymä. Laivan moottoritila oli avoimesti näkyvissä ja siinä saattoi seurata, kuinka valtavat parin metrin pituiset männät puskiivat edestakaisin vauhtia laivan sivuilla lasin takaa näkyviin siipirattaisiin. Jäin hypnotisoituna katsomaan sitä, kuten pikkupojilla on tällaisissa tilanteissa tapana.

Laiva saapui St. Gingolphiin kolmen vartin päästä minutilleen aikataulun mukaisesti, Sveitsissä kun ollaan. Tämä on siitä erikoinen kylä, että Sveitsin ja Ranskan raja kulkee sen keskeltä. Laivalaituri on Sveitsin puolella. Rajana toimii pieni puro. Kaipa sitä voi sanoa rajapuroksi, vaikka ei se kyllä kuulosta ollenkaan niin vaikuttavalta kuin rajajoki, jollainen on esimerkiksi Suomen ja Ruotsin välillä pohjoisessa. Kävelin rajapuron ylittävän kävelysillan yli ja olinkin taas EU:ssa ja Ranskassa.

Rannassa on GR5-reitin aloituspaikasta ilmoittava kyltti, jonka mukaan Nizzaan on kävelen 620 kilometriä. Kolmisen viikkoa sitten tästä lähti samalle reitille australialainen tuttavani, jonka etenemistä olen mielenkiinnolla seurannut viime viikkoina Facebook-päivityksistä ja sähköpostista. Näillä vaellusmatkoillani olen tavannut paljon mahtavia ihmisiä, joista joidenkin kanssa pidän yhteyttä vielä vuosien jälkeenkin. Tämä Chris on yksi esimerkki. Hän kävi puolisonsa kanssa meilläkin pari vuotta sitten, kun olivat matkalla minnekäs muualle kuin vaellukselle Eurooppaan.

Chrisillä oli suunnitelmissa kävellä koko GR5-reitti Ranskan pohjoisrajalta Alppien yli Välimerelle saakka. Eikä siinä vielä kaikki, kuten eräs kameramyyjä innoissaan kerran messuilla toisteli. Sen lisäksi hän aikoi kiertää myös Tour du Mont Blanc (*TMB*) -reitintä, joka osuu tämän reitin varrelle Chamonix'n kohdalla. Sellainen kymmenen päivän sivupolku... TMB oli ollut juuri niin "crowded" kuin olin

arvellutkin. Siellä oli ollut myös suurempia turistiryhmiä, joita ei näillä reiteillä yleensä näe.

Tuon TMB-reitin kuljin itsekin aikanaan, tuolloin 11- vuotiaan poikani kanssa. Saman pojan kanssa kuljettiin kolme viikkoa yhdessä myös Ranskan Pyreneillä GR10-reitillä, jolla tavattiin tämä mainio australialainen. (Kokemuksistani Pyreneiltä olen kirjoittanut kirjassa Vuoristovaellus Pyreneillä). Chris kulki tuolloinkin koko reitin Atlantilta Välimerelle Pyreneiden vuoristoa pitkin. Tämä eläkkeellä oleva oikeustieteen professori oli kävellyt ennen tätä reissua alkukesästä jo noin kuukauden ajan Brittein saarilla, sekä pohjoisessa että etelässä. Chris on todellinen pitkien vuoristovaellusten erikoismies.

Hän on myös erittäin pitkälle edistynyt grammanviilaaja. Kertoi reppunsa painon olleen tälle reissulle lähtiessä vain 6,5 kiloa! Kysyin tietysti, miten se on mahdollista. Hän lähetti excel-taulukon ja piirakkadiagrammin, josta kävi ilmi kaikki tavarat ja niiden painot grammantarkkuudella. Olihan tuo hämmäntävä tajuta, että tuosta painosta 2 kiloa vie teltta, makuupussi ja makuualusta! Tuohon täytyy perehtyä, totesin, mutta niin vain lähdin matkaan tälläkin kertaa perinteiseen tapaan varsin painavalla kuormalla. Repun paino oli noin 13 kiloa ja minähän en siis kannan mukaan telttaa tai makuualustaa ja makuupussikin on vain sellainen kangaspussi. Kun elopainoa on noin 100 kiloa, ei voi kuin todeta, että helpomminkin tätä voisi tehdä. Mutta näillä mennään ja on menty ennenkin.

Selvyiden vuoksi voi vielä todeta, että noissa reppujen painoissa ei ole mukana vettä tai eväitä, joita joka päivä toki tarvitaan. Itselläni on ollut tapana kantaa aika paljonkin vettä, joten painoon voi eväät mukaan lukien lisätä reilut kolme kiloa. Näin ollen reppuni paino käytännössä oli vähintään 16 kiloa. Mistä painoero sitten Chrisin reppuun tulee? Hyvä kysymys, jota itsekin pohdin. Toki varusteet ovat australialaisella kevyemmät (ja kalliimmat), mutta ei vaatteet loppujen

lopuksi niin paljon paina. Ehkä niistä tulee reilu kilo minulla lisää, mutta käytännössä ero tulee kuitenkin kaikesta muusta sälestä.

Itse käytän paperikarttoja. Myös paksu reittikuvaus on kirjan muodossa, minkä lisäksi minulla oli mukana pari pökkaria luettavaksi, pari muistivihkoa näitä tarinoita varten ja printit varauksista. Niistä kertyy vajaat pari kiloa. Chris luottaa tältä osin puhtaasti kännykkäänsä. Lisäksi minulla oli jonkin verran nesteitä mukana, esim. haavanpuhdistusainetta, pari aurinkovoidepurkkia ja sääskivoidetta (Chris kertoi, että sille olisi ollut käyttöä, kun reitillä oli yllättävän paljon äkäisiä höntiäisiä) sekä esimerkiksi suhteellisen painava saippuanpala koteloineen. Painoa lisää myös linkkari, lenkkarit, turhan monta paitaa ja kamera (tosin varsin pieni sellainen, noin puolen kilon versio latureineen) ja muutama muu härpäke. Myös itse reppujen painossa oli yli kilon ero. Tuo reilun kuuden kilon ero kannettavan tavarain määrässä on valtava. Grammanviilaus on taitolaji, jota en ollut näköjään vieläkaan oppinut.

Mutta palataanpa takaisin Geneve-järvelle. Istuin rannassa olevan ravintolan terassille ja tilasin lätyn hunajalla ja limun (9 e). Hyvää oli, kuten arvata saattaa. Yritin ostaa pari isoa pulloa vettä matkalle, mutta ravintolasta tätä ostosta ei voinut jostain syystä tehdä. Kysyin, onko kauppaa lähellä. Kuulemma on, mutta saattaa olla kiinni. Ranskassahan kaupat usein ovat kiinni pari-kolme tuntia puolenpäivän jälkeen. Siinä miettiessäni, mistä saan juomavedet edessä odottavaan ylämäkikävelyyn, tarjoilija totesi yllättäen, että hän voi täyttää pulloni. Minulla oli repun kylkitaskuissa kaksi litran pulloa valmiina. Hanavesi on kuulemma juomakelpoista. No, tähän ratkesikin helposti eikä maksanut mitään.

Nostin rahaa kylän pääkadun automaatista ja lähdin liikkeelle. Vinkki numero kolme: Kannattaa varata käteistä mukaan, koska majoilla ei läheskään aina voi maksaa kortilla.

Reitti kulki aluksi tämän pienen Gingolphin kylän läpi. Erään kadun varrella, rajapuron vieressä huomasin pienen Douane-merkillä varustetun kopin. Siinä oli sitten tämän EU:n ulkorajan tullipiste! Sellainen bussipysäkin näköinen koppi ilman ovea. Ei tietenkään ketään paikalla. Sen vieressä Sveitsin puolella oli pieni 1700-luvulla rakennettu kappeli, jossa kävin sytyttämässä kynttilän. Ollut tällainen tapa aina reitille lähtiessä.

Reitti kulki parikymmentä minuuttia asfalttietä pitkin mäkeä ylös jonkin lasten seikkailupuiston kohdalle, josta alkoi varsin hyväkuntoinen metsätie. Metsätaival seurailee rajapuroa, joka virtaa alhaalla rotkon pohjalla. Rotkon yli on viritetty varsin hurjan näköisiä seikkailupuiston ratoja. Yhdessä kohtaa polkua oli maanvyörymä. Valtava määrä puita, kasvillisuutta ja maata oli vyörynyt parinkymmenen metrin levyiseltä alueelta alas rotkoon. Näytti tapahtuneen aika hiljattain. Osa puista oli edelleen reitillä ja sähkölinjat roikkuivat välillä missä sattuu reitin keskellä.

Reilun tunnin nousun jälkeen pienen hautausmaan vieressä on vesipiste, joten kovin paljoa nestettä ei ole tarvetta mukana kantaa. Näin kuumana päivänä oli mukava, kun sai kävellä puiden varjossa.

Novelin kylään johtavan jyrkähkön mäen nousemiseen kului täsmälleen reittioppaan mukainen ohjeellinen aika eli tunti ja 40 minuuttia. Vinkki numero neljä: Reittikuvaus on näillä reissuilla, jos nyt ei välttämätön, niin ainakin erittäin suositeltava hankinta. Itse olen käyttänyt reissuillani englanninkielisiä Ciceronen kustantamia oppaita. Muun muassa tälle GR5-reitille on omansa nimeltään: The GR5 Trail. Lisäksi olin tilannut netistä kaksi FFRandonees-sarjan karttaa nimeltään La Traverse des Alpes – Du Lemane a la Vanoise ja La Traverse des Alpes – La Vanoise. Ovat sellaisia A5:n kokoisia vihkoja, joissa on myös muuta tietoa kustakin alueesta ja esimerkiksi eläimistä. Nämä kolme opusta riittävät tähän reissuun. Jos on tarkoitus kävellä Nizzaan saakka, tarvitaan vielä pari karttavihkoa lisää.

Kun lähtöpaikka St. Gingolph on 376 metrin korkeudessa ja Novel 960 metrin korkeudessa, tänään tuli noustua kävellen noin 600 korkeusmetriä.

Kylän raitilla olleen opaskyltin mukaan Novelissa on kokonaiset 50 asukasta! Mutta ei niin pientä kylää Ranskassa, ettei siellä olisi pormestarin taloa. Niin tässäkin. Samassa rakennuksessa näytti olevan myös koulu. Oli myös kirkko, jonka katoksessa oli 1. maailmansodan muistolaatta. Tällainen löytyy kokemukseni mukaan jokaisesta kylästä Ranskassa. Tästäkin pienestä kylästä kaksi miestä oli kuollut tuossa sodassa. Minusta tämä sodassa kuolleiden muistaminen nimeltä keskeisellä paikalla olevassa kyltissä on hieno tapa. Arvostan. Kirkon ovi oli yllättäen auki. Idyllinen pieni kirkko puuveistoksineen. Rippituoli syntisiä varten oli sopivasti heti sisään tullessa.

Majoitus oli tälle illlalle Les Chemins du Léman –nimisestä majatalosta, joka lieenee Novelin ainoa majoituspaikka. Olin varannut punkan yhteismajoituksesta, mutta saavuttuani paikalle kysyin, onko huoneita vapaana. Yksi yhden hengen huone oli kuin tilauksesta. Hinta nousi 30 euroa. Ihan kohtuullinen korvaus omasta rauhasta. Olin aika väsynyt pitkän päivän ja parin tunnin ylämäessä hikoilun jälkeen. Huone oli luksustasoa, kun siinä oli myös tv ja wifi. Lähetin joitakin kuvia kotiin vaimolle ja pojille ja selasin uutiset netistä.

Kävin vielä pienellä kävelyllä kylällä auringonlaskun aikaan. Oikein idyllisen näköistä. Kesämökin paikaksi hyvä vaihtoehto, kun tie tulee ylös asti, maisemat järvelle ovat hyvät, vuoret lähellä ja suuremmat kaupungit lyhyen ajomatkan päässä.

Majatalon pihapöydässä kirjoitin ylös näitä muistoja ensimmäiseltä päivältä. Illallinen oli seitsemältä. Tässä paikassa kaikille ei tarjota illallisella samaa ruokaa, vaan se valitaan listalta. On siis tavallinen ravintola. Majatalon nuori isäntä otti mukaansa noin metrin korkuisen ja puoli metriä leveän levyn, johon ruokalista oli kirjoitettu liidulla

ranskaksi, ja esitteli sen minulle pöytäni vieressä englanniksi. Pisteet tästä vaivannäöstä. Eihän minulla ollut aavistustakaan, mitä siinä listassa luki. Tuossa esittelyssä on varmaankin se hyvä puoli, että paikka välttyy ruokalistojen painattamiselta. Sen, mitä minäkin päivänä on tarjolla, voi kirjoittaa aamulla liitutauluun ja selittää sitten tarvittaessa ranskaa osaamattomille suullisesti. Bonuksena tulee vielä se, että tämän henkilökohtaisen esittelyn jälkeen asiakas kokee itsensä erittäin tervetulleeksi.

Viereisen pöydän pariskunta sai saman englanninkielisen selvityksen. Talon isännän kehuessa taivasiin jotain juustopohjaista ruokaa, nainen totesi, että hän ei pidä juustosta. Isäntä katsoi häntä vähän aikaa ymmällään. Totesi sitten ystävällisesti, että tällä alueella on kyllä vaikea matkailla, jos ei pidä juustosta!

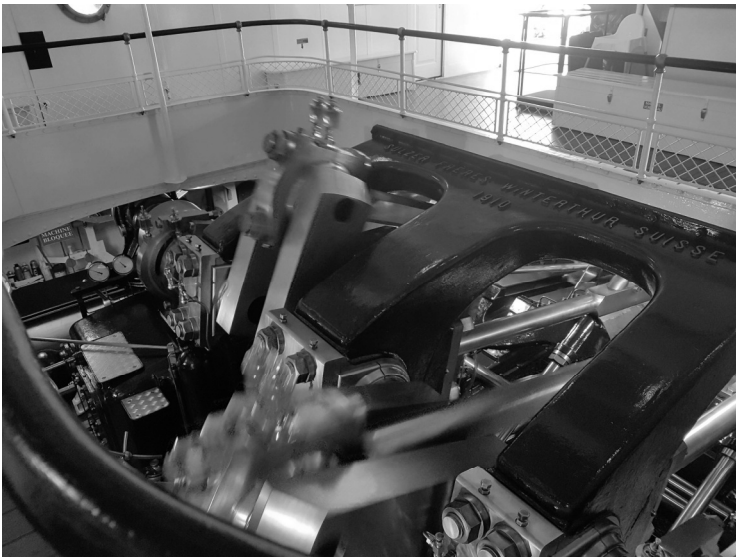
Hieman sokkona tein silti tilaukseni, kun mies kuvaili ruokia niin innolla, nopeasti ja monisanaisesti, että sellaiset seikat, kuten oliko kyseessä liharuoka vai ei, menivät vähän ohi. Alkuruoaksi tuli pieniä leipiä, joiden päällä oli mykistävän hyvää juustoa ja kuivattua kinkkua. Aika pieni annos, mutta ei se määrä, vaan laatu. En muista koskaan syöneeni näin hyviä leipiä. Pääruuaksi tarjoiltiin makkaroita. Ihan hyviä olivat, vaikka en kyllä tajunnut niitä tilanneeni. Matkailu avartaa. Jälkiruuaksi kakkua ja juomaksi lasi punaviiniä. Tämän ruokailun päätteeksi pöydässä istui erittäin tyytyväinen matkaja. Nukkumaan menin hyvissä ajoin.

Hotelli ei ollut halvimmasta päästä, mutta hyvät ruuat kompensoivat 112 euron hintaa, johon kuului myös illallinen, aamupala ja eväät huomiselle. Rahaa kului tänään yhteensä 180 euroa. Siihen kun lisää lentolippujen hinnan, 295 euroa (menopaluu Geneveen ja yksi laukku ruumaan), matkakulut tähän mennessä olivat yhteensä 475 euroa.

Reitillä 2 tuntia. Kävelyä 5 km. Korkeusero +600 ja metriä.

Ei niitä tavallisimpia vaellusreissun aloitustapoja...

Tervetuloa nojatuolimatalle Ranskan Alpeille!

Vuoristovaelluksia kuvaavien matkakirjojen sarjassa on vuorossa Ranskan Alpit ja reitti nimeltä Grande Randonnée 5 eli GR5. Ranskassahan kaiken pitää olla suurta - vaellusreittien nimistä lähtien! Tällä reitillä tuolle nimelle on kyllä katetta, sillä se kulkee Pohjois-Ranskasta Geneve-järveltä Alppeja pitkin Välimeren rannalle Nizzaan. Kirja kattaa koko tuon huikean reitin.

Vaeltaja kertoo humoristiseen tyyliin matkalla eteen tulevista tilanteista ja pohtii elämänmenoa laajemminkin. Tarinoita riittää, kun matkaa tehdään jalkaisin lähes 600 kilometriä, korkeuseroa kertyy 30 000 metriä molempiin suuntiin ja yöpaikka vaihtuu päivittäin viiden viikon ajan.

Kirjasta saa hyvän kuvan siitä, millaista omatoiminen majalta majalle vaeltaminen vuoristossa käytännössä on ja mitä sellaiselle lähtiessä kannattaa ottaa huomioon. Myös ranskalaisen kulttuurin erityispiirteet tulevat hyvin esille. Kirja sopii vaeltajien lisäksi kaikille matkailusta ja erityisesti Ranskasta kiinnostuneille.

Matkan varrella päästään myös kaupunkilomalle Nizzaan, Monacoon, Cannesiin, Chambéryyn ja Geneveen.

Hyvää matkaa!

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi